

[Esther Malling Pedersen.]

man vil lægge et utaaeligt Tryk paa de heldigvis mange i Mødrenes Kredse, der betragter deres Børns Pleje og Pasing som et kært Privilegium og som noget, der absolut er deres eget private Omraade. Vi har aldrig herhjemme haft noget klart Opgør angaaende dette Spørgsmaal: Hvem tilhører Børnene, Staten eller Forældrene? Teoretisk erkendes det vel, at Børnene tilhører Forældrene, men i Praksis ser man ofte Statens Pligt og Statens Ansvar over for Børnene skudt i Forgrunden paa Bekostning af Forældrenes, og heri rummes en Fare, thi med Pligten og Ansvar følger altid Retten. Hvis man derfor ikke til det yderste fastholder, at denne Sundhedsplejerskeinstitution og navnlig de kommunale Børneplejestationer er et Tilbud og kun et Tilbud, som Mødrene kan tage imod eller forkaste, som de vil, saa anerkender man med det samme, at Staten har større Ansvar og Pligt over for Smaa børnene end de Mødre, der har født dem til Verden. Derved svækkes Ansvarsfølelsen hos disse Mødre, og derved underbygges yderligere Opfattelsen af Statens Ret paa dette Omraade.

Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til Iværksættelse af et Oplysnings- og Undervisningsarbejde angaaende Smaa børns Pleje og Ernæring til Bekæmpelse af den alt for store Sygelighed og Dødelighed i deres første Leveaar, men under den udtrykkelige Forudsætning, at den sidste Passus i § 1 udformes saa klart, at der ikke levnes nogen Mulighed for gennem Administrationen at forlade den fuldkomne Frivilligheds Princip og forvandle det i Lovforslaget indeholdte Tilbud til nogen Art af Paabud, og at dette i det hele betragtes som et Forsøg, hvis Varighed begrænses til et i Loven fastsat Tidsrum.

Lisbet Hindsgaul: Den Kendsgerning, at Dødeligheden blandt Spædbørn gennem flere Aar har vist en foruroligende stigende Kurve, er jo ikke alene et befolkningsmæssigt Spørgsmaal, som selvsagt har Krav paa den største Opmærksomhed, men efter min Opfattelse maa det kunne siges, at der her ogsaa rent menneskeligt er en Opgave, som Samfundet ikke længere kan lade ligge uden virkeligt Forsøg af ophjæpende Karakter. Derfor har den højtærede Ministers Lovforslag om Bekæmpelse af Sygelighed og Dødelighed blandt Børn i det første Leveaar i sit Princip og sin Hensigt mit Partis Forstaaelse og absolutte Interesse. Vi er interesserede ikke alene i dette Spørgsmaal, der drejer sig om det spæde Barns sundheds-

mæssige Start i Livet, men ogsaa hvor det gælder ulykkeligt stillede Børns Ve og Vel. Naar jeg derfor i det følgende skal knytte nogle Bemærkninger til Lovforslaget, er disse ikke ment som en Kritik af Lovforslagets Hensigt, nemlig Ansættelsen af Sundhedsplejersker, men de er nærmest dikteret af den Form, som Lovforslaget er fremsat i, idet det er saa kortfattet, at det slet ikke forklarer, hvad man har tænkt sig med dette nye Instrument, eller hvordan det skal virke i Forhold til det allerede bestaaende Arbejde paa dette Omraade.

Forsøgene med Sundhedsplejersker og Børneplejestationer er ikke nogen ny Tanke. Nej, dette Arbejde har interesserede Mennesker for mange Aar siden været opmærksom paa, og ved en opofrende, uselvisk Indsats har disse Mennesker vist ikke alene nye Midler og Veje til Værn og Hjælp for det spæde Barns Sundhed og Løvekraft, men de har samtidig skabt en voksende Interesse for Hygiejne, for Ernæringskundskab, for Mødres Pleje og Ansvar over for det spæde Barns fremtidige Sundhed. Jeg ser derfor med megen Ængstelse paa, hvad Stats og Kommunes Indblanding her vil betyde, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det Arbejde, som privat Initiativ har skabt, f. Eks. i en Storby som København — et Arbejde, der i Dag kan notere 19—20 Børneplejestationer, der besøges af henved 4 000 Mødre — vil blive hemmet og vil stagner, vil blive slaet helt ud af den Kurs, som det er udviklet i og vokset saa beundringsværdigt ved, og at disse ledende Mænd og Kvinder vil føle det som en Uretfærdighed og som en Ødelæggelse, om noget saadant sker.

Jeg beder derfor den højtærede Minister om, at man vil tage det fornødne Hensyn her og forstaa, at det er nu ikke alt Arbejde, som man ganske roligt kan tage fra de paagældende private Hænder og give ind under kommunalt Kontorstyre. Dette Arbejde maa i særlig Grad præges af det levende Menneskes Føling med og Forstaaelse af Tidens Brøst og af, hvad dette Menneske ved sin personlige, forstaaende Arbejdsindsats tror at kunne tjene sin Samtid og sine Medmennesker med. Derfor mener jeg i høj Grad, at dette Arbejde ogsaa skal støttes økonomisk. Idealismen skal jo ogsaa bruge Penge, om der skal naas noget Resultat, og jeg anser det for en Mangel i Lovforslaget, at der ikke findes Hjemmel for at yde Tilskud til Børneplejestationer, der drives af private Institutioner, f. Eks. Menighedsplejer, Foreninger for Børneforsorg o. lign., naar saadanne Virksomheder er godkendt af Indenrigsministeren. Jeg mener